

[Hanne Reintoff.]

forlade et fængsel med rank ryg, men vejene hertil er ikke anvist med dette forslag. Det kræver en mentalitetsændring, det kræver en forståelse, og det kræver en investering og en straffereform af helt anden karakter.

Mølgaard (DR):

Det er vel meget naturligt, at der omkring de fleste forslag, der lægges frem, kan siges både for og imod. Jeg synes egentlig at debatten her har rummet en hel del snik-snak, en vis portion misforståelser og en vis portion vilje til ikke at gå ind i, hvad der egentlig er forslaget tankegang. Der er blevet ironiseret en del over en helt ny form for bemærkninger til lovforslag, hvor der er flettet lyriske bemærkninger ind — det synes jeg virker solformørkende. Der er blevet peget på, at det var dog et mærkværdigt pointsystem, der gik op til 14; jeg er helt sikker på, at forslagsstillerne godt vil være med til at ændre det, så det blev nogle runde tal, man arbejdede med på det område. Jeg tror ikke, det er noget centralt for forslagsstillerne.

Der er også blevet ironiseret fra et enkelt partis side over, at der ikke blandt forslagsstillerne er jurister med. Jeg noterede mig, at ordføreren for det parti, der var rede til temmelig kontant at afvise, ikke var blandt gruppens jurister, og jeg tror, vi skal lade den slags ligge. Jeg tror ikke, at vi skal stille det i centrum, når vi tager stilling.

I øvrigt vil jeg gerne være med til at takke for den positive vilje, som nogle stykker har lagt for dagen over for at se på de reelle problemer. Retsforbundet er bestemt positivt indstillet over for det forslag, vi nu har til behandling, fordi vi føler, at den nuværende straffelov på mange områder kan trænge til en fornyelse. Straffens formål er i dag stort set af general- og specialpræventiv art, idet man ønsker gentagelser forhindret. Ofret for en forbrydelse tages der ikke noget større hensyn til. Samfundets opgave må nok mere være en varetagelse af det krænkede offers interesse, og ejendommeligt nok er dette offers interesse tit og ofte i vid udstrækning sammenfaldende med den krænkedes faktiske interesser.

Der er sket fremskridt på straffelovsområdet i dette århundrede, og dog er ord nedskrevet i 1911 af retsfilosoffen Severin

Christensen stadig aktuel læsning. Jeg må fra hans bog „Retsstaten“ citere hans synspunkt.:

„Det ledende synspunkt inden for straffereftens område er, at det ved de allerfleste forbrydelser i grunden er staten, der er den fornærmede part. Forbryderen er først og fremmest en urostifter, ulydig og trodsig over for statsmagten. Derfor går overvejelse om første række ud på ved alle midler at bøje ham til lydighed og om muligt forebygge gentagelser. Om midlerne er retfærdige eller ej, spørges der ikke, men blot om de er formålstjenlige. I kraft af tidens slagord „det humane“ tiltager straffemyndighederne sig et formynderstandpunkt over for forbryderen, der gør ham ganske retsløs og udsætter ham for vilkårlig behandling ud fra løse formodninger om hele hans karakter og foregående livsførelse. Helt i baggrunden kommer hensynet til den krænkede part, som man i grunden slet ikke er tilbøjelig til at tilkende nogen som helst ret.“

Det er aktuel læsning også i 1974.

Retsforbundets folketingsgruppe er bestemt positivt stemt over for forslaget. Det er klart, at det udvalg, der skal behandle forslaget nærmere, vil stå over for en kæmpeopgave. Sagen er ikke helt problemløs. Det tror jeg heller ikke forslagsstillerne forestiller sig, det forestiller retsforbundets folketingsgruppe sig i hvert fald ikke. Men vanskeligheder er til for at blive overvundet. Det allerede eksisterende straffelovråd kunne måske medinddrages i lovforslagets videre behandling.

Arentoft (FP):

Som medforslagsstiller er jeg glad for, at man har kunnet se gennem teksten. Selv om nogle kalder den lyrisk, så er der nok også nogle, der har forstået den. At det er i en ny form, det udtrykkes, kan vel ikke være en fejl i sig selv. Jeg tror, det næsten er med velberåd hu, at det ikke er jurister, der har været med, for det må være muligt at lave love af almindelige mennesker for almindelige mennesker.

En væsentlig ting i forslaget — og det har flere ordførere også bemærket sig — er, at de indsatte er med til at betale ved meningsfyldt arbejde. Derved kan man spare væsentlige udgifter på anstalterne og dermed også spare skattekrone. Vi mener, for-